

A Dunaszaurusz él

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 22. szám, 2019. május 31.

Happy enddel kezdi a Dunaszaurusznak nevezett vízlépcsőépítés történetét Vargha János (*Szómágia, ÉS*, 2019/20., május 17.). Azzal, amikor 1989. május 13-án – a tömeges tiltakozások miatt – a kormány a nagymarosi munkálatokat leállította. Pedig az igazi huzavona csak akkor kezdődött. A leállítást felügyelő kormánybiztosnak a vízlépcsőépítést leginkább támogató tárca államtitkárát nevezték ki, nem csoda, hogy néhány hét múlva még mindig serényen dolgozó földmunkagépeket láttak a helyszínen, s Dunakilitinél folytatódott a beruházás. Vargha Jánosnak elhiszem, hogy a Duna Kör nem akarta megdönteni a rendszert, de sokan ezzel a szándékkal csatlakoztak hozzájuk. 1988. szeptember 12-én a Vörösmarty téren a tüntetők szájából már olyan követelések hangzottak el, hogy „többpártrendszert, demokráciát!” Nem csoda, ha Grósz Károly, az MSZMP főtitkára kijelentette: „ez az egész ma már nem gazdasági és nem is környezetvédelmi, hanem politikai kérdés, melyet a vezetés hitelének aláásására használnak fel”. A bizalmatlanságot növelte, hogy a környezetvédők egyik vezetője, Lipták Béla, 56-os forradalmár az USA-ból érkezett. A vízlépcső leállításának ésszerűségét és kárát ma is sokan vitatják, sőt, a dunakiliti erőmű beindítását már maga Lipták Béla is javasolja. (<http://belaliptakpe.com>)